

ESSAY CONTEST

Bach Thi Thien Ngan
Tay Nguyen Medical University

What makes a human life meaningful?

I'm a medical student. I still remember what happened in my first school year when the Surgery lecturer asked us: "Why do you choose to be a medical student?". No one was able to answer, neither did I.

"Because I love my profession, I love the work of a physician". I do not think that it's a satisfactory answer as what you love is just someone's work as you are away from being a physician.

I'm just a student and have not graduated yet. I haven't had a well-thought-out answer to that question to myself yet but deep inside to me, as well as to all other medical students, we've already thought of who we want to be, as a future physician.

As other nations across the globe, Vietnam is living in the *fourth industrial revolution* (Industrial Revolution 4.0). This revolution has brought dramatic advances and innovations in medicine.

You might hear about an artificial intelligence in medicine (AI), especially about a newly announced system named "Watsons". This is an artificial brain which was developed to "input" a huge amount of medical information. It learns everything medical students learn, from nature of diseases to diagnosis methods. In August 2016, Watson helped physicians from Tokyo University identify a rare form of leukemia in a 60-year-old woman by reading and memorizing information from the 20 million available cancer studies. To do this in the traditional way, it would take thousands of hours and a huge amount of money for a number of high-level scientific experts to figure out.

It's said that "a virtual physician" would replace physical physicians sooner or later. But to me, machines will never be able to take the place of a real physician. When it comes to medical examination, physician's intuition plays a crucial role besides professional skills and no machine can ever have it, no matter how smart it is. Furthermore, as a machine, "Artificial intelligence - AI" can be too rigid to concisely diagnose patient's conditions. It could conclude that patient's condition is a way more serious than its actual status, leading to drastically wrong diagnosis. Therefore, in my viewpoint, physicians of the 21st century must equip themselves with knowledge to master technology, or in another word, they must have adaptability skill (ability to change or be changed in order to deal successfully with new situations). Vietnamese medical students tend to lack this essential skill as they do not afford plenty opportunities to learn from global medical achievement. We are living in a "flat world", where any information could be searched within less a second by using google. However, getting searching results is not enough. It's vital for us to have opportunities to experience to develop skills. It's a big mistake for the current education system to evaluate students' skills based on their academic scores. It's the inaccurate evaluation method that prevents students from having more time to broaden practical skills.

It takes 6 years for medical students to become a general doctor in Vietnam. They often spend this long period of time on a great deal of academic knowledge, ward round and night shift at hospital. When it comes to examining on patients, interpreting symptoms and preparing patient health record, knowledge gained from school is just a grain of sand in the vast desert. From that fact, I come to realize that being an excellent medical student with ability to correctly answer multiple choice questions is not enough to become a real doctor. It's essential for medical students to put academic knowledge into practice, highly pay attention to extracurricular activities, learn from lecturers and from ward rounds in hospital. More importantly, medical students have to be responsible for the job that they are pursuing by thinking about the destination and trying not to give up midway. Last but not least, improving communication skills and developing the relationship between doctor and patients are of priorities. Those skills not only help physicians in doing their job, but also make them become thoughtful physicians in the eyes of their patients. Resident physicians, who receive instructions from professors and experienced doctors in the hospital, often quickly get progressive and gain standard knowledge. Therefore, I hope that medical training system in Vietnam will change in the future, all medical students will be trained using the curriculum of of resident physicians.

"If you do not share sufferings of patients to some extent, you will not only lose your humanity, but also your driving force", said by a teacher, a conscientious physician with over 30 years of professional practice. Being a physician, it's a must to take profession responsibility and consider patients as motivation, their smiles as their own happiness rules and their truth as their belief. It's not a high distinction degree that medical students need to strive for, but those mentioned driving forces. As human's life is in our hands, let us cherish all the "living seeds" brought to this life with love, even though it may not be perfect.

In conclusion, a meaningful life, simply saying, is a life "self-love and mutual love" - love yourself and care for people living around you. Future doctors, I hope that we all will become excellent physicians - physicians of the 21st century.

CUỘC THI VIẾT TIỂU LUẬN

Bạch Thị Thiên Ngân
Đại học Y Tây Nguyên

Điều gì khiến cuộc đời con người ý nghĩa?

Tôi là sinh viên Y. Tôi còn nhớ, hồi năm Nhất, thầy dạy Giải phẫu lớp tôi hỏi: “Tại sao các bạn chọn học ngành Y?” Cả lớp im lặng, đương nhiên tôi cũng không có câu trả lời của riêng mình.

“Vì em yêu nghề, yêu công việc của người bác sĩ”. Không, đó là câu trả lời không thuyết phục. Hẳn bạn đang yêu công việc của người khác mà bạn nhìn thấy, vì bạn chỉ đang là sinh viên.

Tôi chưa tốt nghiệp, tôi vẫn đang là sinh viên, tôi cũng chưa có câu trả lời thuyết phục cho bản thân, tuy nhiên đối với tôi nói riêng và tất cả sinh viên Y nói chung, rằng chúng tôi đã có những định hình về con người mà mình hướng tới, cụ thể, đó là người bác sĩ tương lai.

Hòa cùng thế giới, Việt Nam chúng ta đang sống trong thời của cuộc cách mạng công nghệ 4.0. Mọi thứ đang được đưa lên một tầm cao mới trong Y khoa, bạn đã từng nghe đến trí tuệ nhân tạo trong Y khoa “AI”, đặc biệt công bố gần đây nhất là “Watson”, chúng là những bộ óc nhân tạo được “ nạp” vào hệ thống số lượng y văn cực lớn, chúng học mọi thứ mà các sinh viên Y khoa được học về tình trạng bệnh cũng như đưa ra cách chẩn đoán. Và, tháng 8/2016, Watson đã giúp các bác sĩ Đại học Tokyo xác định một dạng bệnh bạch cầu hiếm gặp ở một phụ nữ 60 tuổi bằng cách đọc qua và ghi nhớ thông tin từ 20 triệu nghiên cứu có sẵn về ung thư. Để làm được điều này theo cách truyền thống, hẳn phải mất hàng ngàn giờ của nhiều chuyên gia khoa học có trình độ cao kèm theo kinh phí khổng lồ.

Nhiều bình luận cho rằng “doctor ảo” đang dần thay thế bác sĩ trong một tương lai gần. Theo tôi, máy móc sẽ không bao giờ thay thế được người bác sĩ thực thụ. Trong chuyện khám bệnh, ngoài chuyên môn, trực giác của người bác sĩ rất quan trọng, mà đây là điều mà máy móc dù thông minh đến mấy cũng không thể có được. “Trí tuệ nhân tạo AI” có thể quá nhạy cảm và cho rằng tình trạng của bệnh nhân trầm trọng hơn thực tế, và dẫn đến chẩn đoán sai lệch nghiêm trọng. Như vậy, tôi muốn chia sẻ là, người bác sĩ của thế kỉ 21 phải được trang bị cho bản thân một bộ óc làm chủ công nghệ, ta gọi là “adaptability” (khả năng thích ứng với hoàn cảnh mới). Đây là điều vô cùng khó khăn đối với sinh viên Y Việt Nam. Bởi lẽ, sinh viên Y thực sự chưa được tiếp xúc nhiều với những thành tựu về Y học trên thế giới. Chúng ta đang sống trong “thế giới phẳng”, chúng ta có thể tự tìm thấy mọi thông tin chỉ mất vài giây trên google, nhưng nếu chỉ biết thôi thì thật sự chưa đủ.

Chúng ta phải được trải nghiệm để tạo dựng kỹ năng. Thật sai lầm cho nền Giáo dục hiện tại khi lấy điểm số để đánh giá khả năng của sinh viên và cũng chính điều này đã làm hạn chế những kỹ năng mà vốn dĩ họ phải được trang bị.

Để trở thành bác sĩ đa khoa ở Việt Nam, sinh viên phải trải qua 6 năm học tập ở trường với một lượng kiến thức khổng lồ, đa số giành phần lớn thời gian cho cuộc chạy đua giữa học lý thuyết ở giảng đường, đi lâm sàng và trực đêm ở bệnh viện. Nhưng khi tiếp xúc với người bệnh, học cách khám bệnh, phát hiện triệu chứng và làm bệnh án thì lượng kiến thức đó âu chỉ là hạt cát giữa sa mạc. Chính thực tế này làm cho tôi nhận ra rằng, việc học để trở thành một bác sĩ thực thụ không giống với việc là một sinh viên Y trên giảng đường, chăm chỉ đọc sách và trả lời đúng những câu hỏi trắc nghiệm một cách máy móc hẵn chưa đủ, chúng ta cần phải thực tế hóa kiến thức mà mình đã dung nạp, phải chú trọng hơn nội dung học ngoại khóa, sẵn sàng thu nhận kiến thức từ thầy cô, từ những ngày đi lâm sàng ở bệnh viện,... và quan trọng hơn, chúng ta cần phải có trách nhiệm với công việc mà mình đang theo đuổi, hãy nghĩ đến đích tới mà cố gắng không bỏ cuộc giữa chừng. Bên cạnh đó, theo tôi, nâng cao kỹ năng giao tiếp và xây dựng những mối quan hệ giữa bác sĩ – người bệnh là rất quan trọng, kỹ năng này không những giúp chúng ta làm tốt công việc chuyên môn sau này mà còn là người bác sĩ tâm lý, và được nhiều bệnh nhân yêu mến hơn. Kỹ năng nâng lên thì trách nhiệm cũng nhiều lên. Bạn có thể thấy rất rõ ở những Bác sĩ nội trú – mơ ước của mọi sinh viên Y khoa sau tốt nghiệp – họ được các Giáo sư và các bác sĩ giàu kinh nghiệm ở bệnh viện hướng dẫn nên tiến bộ rất nhanh và kiến thức rất chuẩn. Vì vậy tôi hy vọng rằng, nền đào tạo y khoa Việt Nam trong một tương lai gần sẽ thay đổi, và tất cả sinh viên Y khoa sẽ được đào tạo theo chương trình học của Bác sĩ nội trú.

“Nếu bạn không đồng cam cộng khổ với bệnh nhân ở một mức độ nào đó, bạn sẽ không chỉ mất đi nhân tính của mình mà còn cả động lực để phấn đấu”. Đây là câu nói, là bài học đầy ý nghĩa mà tôi đã được nghe từ một người thầy, người bác sĩ đã tận tâm với nghề hơn 30 năm. Đúng vậy, là một bác sĩ, hãy mang trên mình trách nhiệm, lấy bệnh nhân làm động lực phấn đấu, lấy nụ cười của họ làm niềm hạnh phúc và lấy sự tin tưởng của bệnh nhân làm niềm tin cho bản thân mình. Đó là động lực để chúng ta cần phải phấn đấu, không phải cầm bằng giởi trên tay, chỉ cần chúng ta hiểu rằng tính mạng con người nằm trong tay chúng ta. Bằng tình yêu thương, chúng ta hãy trân trọng tất cả những mầm sống được đem tới cho cuộc đời này, dù có thể nó không hoàn hảo.

Vậy, một cuộc sống với đầy đủ ý nghĩa của nó, nói một cách đơn giản nhất, là phải “yêu mình và thương người”, nghĩa là biết sống cho chính mình, và mọi người xung quanh. Các bác sĩ tương lai, tôi hy vọng rằng tất cả chúng ta sẽ là những người bác sĩ tuyệt vời – bác sĩ thế kỉ 21.

ESSAY CONTEST

Phung Thi Minh Hong
Thai Binh Medical school

Dear me in the next ten years,

I, the freshman girl, who is writing this letter to you and imagining myself in the future. The future may be very far away and unimaginable for someone else, but as for me who has just stepped into lecture halls of the Medical University always keep in my mind "It's not until the future but in the present, I must be serious and strict to myself in order to build an image of medical doctor - the one brings health to humanity. I understand how noble my career is! I do not know how you think, but the first thing you must own to become a good doctor is medical ethics. When entering hospitals, the first slogan you will see is a common saying "A good doctor is like an affectionate mother". I think that statement is always true and needed in every age. The meaning of doctor conveys a sense of expertise in treatment by drugs or medications, but requiring that doctor shows

consideration, compassion, and benevolence for their patients. "There are no professions as humanitarian as being physicians to cure people; but there are no professions as in-humanitarian as being physicians without medical ethics", said Le Huu Trac, ancestor of the medicine of Vietnam. Our society, yet, is harshly condemning the deaths of three children after vaccination. Then there are consecutive obstetric complications that lead to maternity death and numerous cases of fake test replications, vaccination stealing, crystalline lens changing and so on. Among those, the case of doctor Nguyen Manh Tuong, a private medical practitioner, causing death and then throwing victim into the river, is the most notorious. Where are the medical ethics? Before being a doctor, please be honest and ethical. Do not let money control you, do not sell your personality to the devil before you want to be a good doctor. So, to me - no matter what century it is - the doctor needs to be inscribed: "The medical ethics are the foundation of a medical doctor!". I believe you understand what I say. My friend, I always do believe and expect you to be a "comprehensive" doctor in the 21st century, the era of technology 4.0. The social development of machinery and advanced technology is gradually helping our doctors. Doctors now are not only good at examination, prescription or surgery with cutlery but also by endoscopic facilities or orthopedic one to reduce time and increase effectiveness of treatment. Doctors must gain intensive knowledge to manage medical records and to handle as well as control facilities to best treat patients.

In addition to investment in medical facilities, we also have to cultivate knowledge and skills to keep up with the rapid development of the technology.

Healing robots are no longer too familiar to mankind; however, robots are made to relieve the burden of treatment, it is also a big challenge since it can be a double-edged sword if the doctor does not know how to handle it. I used to ask myself "Why do patients choose private clinics instead of public hospitals today?". It's because our doctors determined not only to treat physical wounds but also heal mental wounds, isn't it? What a pity! Our state doctors fail to do so. They even threatened and "exaggerated" the patients' diseases making them more fear, stressed, anxious and overwhelmed. As a doctor, we sometimes not only simply know how to cure patients with drugs but also know how to encourage them and help them find peace of mind in touch times. A gentle and open encouragement can clear the barrier between the doctor and the patient. Let them see the doctor as a friend who can share, help and heal them. Modern doctors are not only professional but also sophisticated, friendly and open-minded enough for patients to believe in and to hope for. We used to know the image of dedicated and good doctors receiving entire trust of patients. They listen and respect doctors as a "supreme being" for their health. So why are patients swearing and even assaulting doctors now? The fact is that attitudes and behaviors of doctors are alarming. Some doctors' soft skills to deal with such situations is not good. They assume that they are instructors and get rights to control and behave patients in such bad ways. Not so, good doctors must know how to cure patients in each specific situations and always keep calm, polite as well as respect for patients and their family members. "When a horse is sick, the whole stable refuses grass". Patients' family members also stay anxious, stay awake, and they also want to be well treated. Besides, each doctor needs to equip himself with necessary foreign languages since the 21st century is the age of integration and we need to learn and study advanced materials as someone said "Knowing one more foreign language is getting a new life". If doctors are fluent in foreign languages, they will have chances to save more people. According to Lenin: "Study, study more, study forever". Doctors always need to make right decisions in the diagnosis and treatment of the disease requiring he or she must have the most updated intensive knowledge in order to best treat patients. Doctors must be active, motivated and hard working. "There are 250 ways of fractures treatment in the world, but there are only two ones in Vietnam", said a Y5- medical student in the recent extracurriculum activities. This is properly due to shortage of technics but it cannot be denied that our doctors are too passive. Therefore, the society always need qualified doctors who keep learning and improving their skills and expertise. I do hope that you will. Please spare no effort to learn and work to become a good doctor with medical ethics, motivation and intensive knowledge. A good doctor must show consideration, compassion, and benevolence for his patients. Even when struggling in the war, the young doctor Dang Thuy Tram still scarified her youth to treat her patients with all her heart and soul. Despite the modern 21st century, doctors are still fighting on an arduous "front of sickness", and I believe that with love of work and strong spiritual belief of curing patients, you can do it. I can imagine my image after next six years when I can wear a white Blouse and become an active doctor with full of qualifications that I have been trying for and pursuing. Dearest me, who I am in the next 10 years!

CUỘC THI VIẾT TIỂU LUẬN

Phùng Thị Minh Hồng
Đại học Y Thái Bình

Thân gửi tôi của 10 năm trong tương lai. Tôi - cô bé sinh viên y năm nhất đang ngồi viết lá thư gửi cho cậu và tự mình tưởng tượng ra hình ảnh mình trong tương lai. Với ai đó tương lai có thể là còn rất xa vời, song với tôi, vừa bước chân vào giảng đường trường Đại học Y tôi đã hiểu: “Không phải còn lâu mà ngay giờ phút này, tôi phải nghiêm túc, nghiêm khắc để xây dựng cho mình hình ảnh người bác sĩ - người thầy mang lại sức khỏe cho nhân loại”. Tôi hiểu nghề tôi lựa chọn cao quý biết nhường nào! Tôi không biết bạn thế nào nhưng điều đầu tiên bạn phải có để trở thành bác sĩ giỏi chính là y đức. Khi vào trong các bệnh viện dòng chữ xuất hiện đầu tiên là câu nói nổi tiếng: Lương y như từ mẫu. Tôi nghĩ câu nói đó luôn đúng và cần có trong mọi thời đại. Chữa bệnh cho người dân bằng tay nghề, chuyên môn của bản thân nhưng phải có một tấm lòng, sự tận tụy hết lòng vì bệnh nhân. Ông tổ ngành y Lê Hữu Trác đã từng nói:” Không có nghề nào nhân đạo bằng nghề cứu người, không có nghề nào vô nhân đạo bằng nghề y thiếu đạo đức”. Vậy mà ngày nay xã hội đang lên án gay gắt vụ 3 trẻ tử vong sau khi tiêm vắc-xin. Sau đó là liên tiếp các tai biến sản khoa khiến sản

phụ tử vong. Rồi vụ nhân bản xét nghiệm, ăn bót vắc-xin, đánh tráo thủy tinh thể,... Trong đó tai tiếng nhất là vụ bác sĩ Nguyễn Mạnh Tường hành nghề tư gây chết người rồi vứt xác nạn nhân xuống sông. Vậy y đức đang ở đâu? Trước khi làm bác sĩ chữa bệnh xin hãy là người lương thiện, có đạo đức. Đừng để đồng tiền điều khiển bản thân, đừng bán rẻ nhân cách của mình cho quỷ dữ trước khi muốn làm một bác sĩ giỏi. Bởi vậy, với tôi - dù ở thế kỷ nào đi chăng nữa - người bác sĩ cần khắc sâu: “Y đức là nền tảng của người thầy thuốc!” Tôi tin bạn hiểu tôi nói gì. Bạn tôi à, tôi luôn tin và kì vọng ở bạn - một bác sĩ toàn diện trong thế kỷ 21, thời đại của công nghệ 4.0. Xã hội phát triển kéo theo máy móc, hệ thống kĩ thuật tiên tiến đang dần dần giúp đỡ các bác sĩ chúng ta. Bác sĩ giỏi giờ đây không chỉ biết khám bệnh, kê đơn, không chỉ phẫu thuật bằng dao kéo mà bằng máy móc nội soi, chỉnh hình để có thể giảm thiểu thời gian và tăng hiệu quả chữa trị. Vậy nên người bác sĩ phải có đầy đủ hiểu biết để đọc đúng bệnh án, biết cách xử lí, điều khiển máy móc để chữa trị tốt nhất cho bệnh nhân. Bên cạnh đầu tư kĩ thuật máy móc, chúng ta cũng phải trau dồi kiến thức để theo kịp sự phát triển như vũ bão của Khoa học kĩ thuật ấy. Người bác sĩ phải biết điều trị bằng máy móc từ đó đưa ra lộ trình theo dõi cụ thể, biết đánh giá tình hình và đúc kết ra kinh nghiệm. Robot chữa bệnh giờ đây không còn quá xa lạ với nhân loại song Robot sản xuất ra để giảm bớt gánh nặng cho việc chữa trị nhưng cũng là thách thức lớn bởi nó có thể là con dao hai lưỡi nếu người bác sĩ không biết cách xử lí để đưa ra các bước đi chuẩn xác. Tôi đã từng đặt ra câu hỏi: “Tại sao ngày nay bệnh nhân lại chọn khám ở các bệnh viện tư nhân mà không phải các bệnh viện công nào khác?”. Phải chăng là người bác sĩ chúng ta không chỉ xác định phải điều trị khỏi vết thương trên thể xác cho bệnh nhân mà còn phải chữa lành tinh thần cho người bệnh và thật đáng buồn khi một số bác sĩ nhà nước không làm được như vậy.

Họ thậm chí dọa nạt, phóng đại mức bệnh của bệnh nhân khiến người dân càng lo sợ, bất an. Đôi khi chúng ta là bác sĩ không chỉ biết chữa bệnh bằng thuốc mà còn phải biết cách trấn an bệnh nhân, giúp họ thoải mái, an tâm điều trị bệnh. Một lời động viên nhẹ nhàng, ấm áp và cởi mở có thể xóa tan rào cản giữa bác sĩ và bệnh nhân. Hãy để họ coi bác sĩ như một người bạn có thể sẻ chia, giúp đỡ, tâm sự, giúp họ khỏi bệnh trong tâm lí thoải mái và đặt hết niềm tin vào bác sĩ điều trị của mình. Người bác sĩ hiện đại là người bác sĩ không những giỏi về chuyên môn mà còn tinh tế, thân thiện, cởi mở - đủ để bệnh nhân gửi gắm một niềm tin, một niềm hi vọng. Chúng ta vẫn quen thuộc và biết đến những hình ảnh người thầy thuốc tận tụy, đẹp đẽ và nhận được sự tin yêu của bệnh nhân. Họ nghe theo và kính trọng các lang y như một đấng tối cao đem lại sức khỏe cho họ. Vậy tại sao hiện nay lại xảy ra các hiện tượng bệnh nhân quay lại chữa rửa và thậm chí hành hung các bác sĩ? Một thực tế cho thấy thái độ và hành vi ứng xử các bác sĩ thật đáng báo động. Kỹ năng xử lý các tình huống của một số bác sĩ còn hạn chế, họ tự cho rằng mình là người ra chỉ thị và có quyền kiểm soát, đối xử với bệnh nhân tùy ý. Không phải vậy, một bác sĩ giỏi phải biết cách chữa trị cho từng trường hợp bệnh nhân trong những hoàn cảnh cụ thể. Luôn phải có thái độ điềm đạm, lịch sự, tôn trọng bệnh nhân và cả người nhà của họ. “Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ”. Người nhà bệnh nhân cũng phải lo lắng, vất vả, thức đêm và họ những mong được đối xử đúng mực. Bên cạnh đó, mỗi bác sĩ cần trang bị cho mình những ngôn ngữ cần thiết bởi thế kỷ 21 là thời đại của hội nhập và chúng ta cần học hỏi, tìm hiểu qua sách vở, bởi như ai đó đã đúc kết: “Biết thêm một ngoại ngữ là thêm một cuộc đời”. Người bác sĩ cứu người nếu thành thạo ngoại ngữ sẽ có cơ hội cứu được nhiều người hơn. Theo Lê-nin: “Học, học nữa, học mãi”. Là một bác sĩ luôn phải đưa ra những quyết định quan trọng trong việc chuẩn đoán và điều trị bệnh thì đòi hỏi người đó phải có một kiến thức vững vàng, luôn biết cập nhật, bổ sung để bệnh nhân luôn được điều trị bằng phương pháp tối ưu nhất. Người bác sĩ ngày nay phải luôn năng động, học hỏi, chăm chỉ nghiên cứu tài liệu. Trong một buổi ngoại khóa của trường, một anh học y năm thứ năm nói rằng: “Với bệnh gãy xương đòn trên thế giới có 250 cách nhưng ở Việt Nam mình chỉ có 2 cách mà thôi”. Điều đó có thể do điều kiện, cơ sở kĩ thuật nước ta còn thiếu thốn nhưng cũng không thể phủ nhận các bác sĩ đang bị thụ động. Bởi vậy, xã hội luôn cần những người bác sĩ có năng lực, chịu học hỏi và tìm hiểu để nâng cao tay nghề, chuyên môn cho bản thân. Tôi rất mong chờ ở cậu. Hãy học tập và làm việc để trở thành người bác sĩ toàn diện cả đạo đức nghề nghiệp, vốn hiểu biết, kiến thức đầy đủ, là con người biết cập nhật, chịu học hỏi, tìm tòi. Một bác sĩ giỏi phải biết yêu thương, chu đáo, tận tình với bệnh nhân của mình. Ngay cả khi khó khăn, vất vả trong bom đạn chiến tranh thì người bác sĩ trẻ Đặng Thùy Trâm vẫn đem hết tuổi trẻ, tình yêu thương của người bác sĩ để chữa bệnh. Mặc dù thế kỷ 21 hiện đại nhưng người bác sĩ vẫn luôn chiến đấu trên mặt trận đầy gian khổ với bệnh tật. Nhưng tôi biết bằng tình yêu nghề, niềm tin cứu sống bệnh nhân cậu có thể làm được. Tôi có thể hình dung ra hình ảnh của mình sau sáu năm nữa được khoác trên mình chiếc áo Blouse trắng thật năng động và có đầy đủ yếu tố của người bác sĩ mà mình hằng mong muốn. Thân gửi, Tôi của 10 năm nữa.

ESSAY CONTEST

Ho Le Minh Thu
University of Medicine and Pharmacy
Ho Chi Minh City

Honestly, I do not want to write my “essay” as a lengthy writing, which contains lots of blank and empty theory but fails in bringing real value to readers because it cannot reflect the true viewpoint of the writer. In this essay I merely want to leave a message to myself

after the next 20 years – when I will probably have experienced a lot from this intense profession. Is it sure that the image of me as a physician then will resemble whom I am currently building upon and heading up to from the standpoint of a 3rd year student?

20 years later from now on, I must be a full-of-heart physician. I will be fully enthusiastic with my profession, with my colleagues, as well as with my own patients. I will have to keep trying for patients’ life and health, and take responsible for every single signature of my own. I will never cease trying to enrich my experience, so as not to turn myself into “an old-fashioned physician” or “a narrow-minded physician.” And I will have enthusiasm for the students who are as naive as I am at the moment, I will scowl whenever they make mistake, encourage them when they are trying so hard, and help them to solve the problems. I will be a physician as such!

20 years later from now on, I must not be a poor physician. This sensitive statement sounds a bit practical, but it does makes sense to me. Since when has the “money” word become something taboo and ashamed regarding the physician? The ultimate goal of all jobs goes around the “money”, doesn’t it? How come successful and rich business men receive appraisal, while rich physicians receive criticism in return? It’s hilarious when we are supposed not to get what we deserve, after spending such efforts, even sacrificing our time, our mind, and our health for others. Is it true that only a true physician who lives in poverty, sacrificing his youth in the books to cure for patients for free deserves appraisal? Is there something wrong when someone earns his living and becomes rich on his own intellectual, his own hard-workingness in both studying and working? I will be a physician as such!

After 20 years from now on, I must a physician with strong personality. I will stand on to defense my opinion, to resist the dirty lust around. I will not become a coward or feeble physician, solving everything out by the silence or money. I will be encouraged and dare to take responsibility if making mistake, but I will not allow anyone to hurt me.

I will dare to take risk and challenge, if only I believe what I am doing is something right and good. But I will not allow myself to behave in an impulsive or impatient manner. I will be a physician as such!

After 20 years from now on, I will not be “a good doctor is like an affectionate mother”. It sounds strange, but I do not think this model is no longer suitable anymore. Those are gorgeous words but containing lots of qualities which never exist in the doctor-patient relationship. The physician treats their patients with clinical knowledge and serves them as clients. Vice versa, the patients have the right to question the physicians if they suspect the treatment of the physician. Meanwhile, the mother takes care of her child with conditionless love, caring and affection. In fact, there is no mother being able to love and take care of thousands of children in her whole life. So why it is make sense to compare the physician and the mother, why should those totally different roles be forced in the same position? Does this manipulate the physician with overloaded work, while degrading the role of the mother? Please stop taking this “a good doctor is like an affectionate mother” sentence to value to the physician, because we can never do that. And I will be a physician as such!

Yes, I will become a physician as such! And I think this absolutely suits a physician of the 21st century – when both expertise and ethnic are needed. How about you? Just become a true physician in your own way, because everyone has the right to choose.

CUỘC THI VIẾT TIỂU LUẬN

Hồ Lê Minh Thư
Đại học Y dược thành phố Hồ Chí Minh

Thật ra tôi không muốn biến bài “tiểu luận” của mình thành một bài văn dài lê thê với những câu chữ lí thuyết, sáo rỗng và không mang lại giá trị thực tế cho người đọc vì nó không phản ánh chân thực quan điểm của người viết. Ở đây tôi chỉ muốn nhắn nhủ đôi dòng với chính bản thân mình vào 20 năm sau – lúc đó có lẽ

tôi đã nếm được kha khá mùi vị của cái nghề khốc liệt này và không biết khi ấy hình tượng của người Thầy thuốc tôi đang mang có giống với những thứ bây giờ mà một đứa sinh viên Y3 như tôi đang xây dựng và mơ tới hay không?

Tôi 20 năm sau phải là một thầy thuốc đầy tâm huyết. Tôi sẽ tràn đầy tâm huyết với nghề, với đồng nghiệp và với chính bệnh nhân của mình. Tôi phải luôn cố gắng chiến đấu cho sinh mạng, sức khỏe của bệnh nhân và trách nhiệm trong mỗi chữ kí của mình. Tôi không ngừng cố gắng trao dồi kinh nghiệm để không biến mình thành một “bác sĩ già tụt hậu” hay một “bác sĩ ao làng”. Và tôi cũng sẽ tâm huyết với đám sinh viên ngu ngơ như tôi của hiện tại, tôi sẽ mắng chúng mỗi khi chúng phạm sai lầm, sẽ động viên khích lệ khi thấy chúng cố gắng học tập và sẽ là người gỡ rối cho những vấn đề mà chúng đang gặp phải. Tôi sẽ là một Thầy thuốc như thế!

Tôi 20 năm sau không được là một Thầy thuốc nghèo. Nghe có vẻ hơi thực dụng khi nhắc đến điều nhạy cảm này, nhưng tôi cảm thấy hoàn toàn hợp lí. Từ khi nào, cụm từ “tiền” lại trở nên tối kị và xem là điều xấu hổ đối với người Thầy thuốc như vậy, chẳng phải mục đích của tất cả công việc trên đời này cũng chỉ xoay quanh một chữ “tiền” thôi hay sao? Tại sao người ta lại ca ngợi những doanh nhân thành đạt, kiếm được nhiều tiền mà chúng tôi làm điều tương tự lại phải nhận những lời chỉ trích không đáng có. Sẽ thật nực cười khi không được nhận lại xứng đáng với ngần ấy công sức mình đã bỏ ra, cống hiến cả sức khỏe, trí tuệ, và thời gian vì người khác. Hay một Thầy thuốc đúng nghĩa là phải sống an phận trong nghèo khó, là phải hy sinh cả tuổi thanh xuân của mình trong đồng sách vở để rồi chữa bệnh miễn phí cả đời mới được ca tụng? Kiếm tiền dựa vào trí tuệ trời phú, dựa vào sự chăm chỉ học tập và sức lao động bền bỉ thì trở nên giàu có một cách chân chính có gì không đúng đạo lí sao? Tôi sẽ là một Thầy thuốc như thế!

Tôi 20 năm sau phải là một Thầy thuốc có cá tính. Tôi sẽ dám đứng lên bảo vệ quan điểm của mình, dám phản kháng lại những gì nhơ nhuốc xung quanh. Tôi sẽ không trở thành một Thầy thuốc nhu nhược và sợ hãi, chỉ biết im lặng và dùng vật chất để giải quyết mọi việc.

Tôi can đảm và thành thật nhận sai, nhưng tôi không cho phép bất kì ai làm tổn thương mình. Tôi dám liều mạng thử thách chỉ cần tin rằng mình đang làm đúng và với một mục đích tốt. Song tôi cũng không cho phép mình cư xử như một kẻ bốc đồng và nóng nảy. Tôi sẽ là một Thầy thuốc như thế!

Tôi 20 năm sau sẽ không là một “Luong Y như Từ Mẫu”. Nghe có vẻ khó hiểu vì thực tế tôi nghĩ quan điểm này không còn phù hợp nữa nếu ta hiểu theo đúng nghĩa đen. Đây là một sự ví von tuyệt vời về từ ngữ nhưng có vô vàng các thứ không hề tồn tại trong mối quan hệ Thầy thuốc- Bệnh nhân và ý nghĩa của câu chỉ dừng ở mức “ví von”. Người Thầy thuốc giúp bệnh nhân bằng kiến thức y học, trên cương vị bệnh nhân là khách hàng mà mình phải phục vụ và bệnh nhân hoàn toàn có quyền chất vấn lại nếu họ cảm thấy chứng cứ y khoa của người Thầy thuốc không đủ sức thuyết phục. Trong khi đó, người mẹ lại chăm sóc con mình bằng tình yêu thương, bảo bọc, bằng liệu pháp tinh thần vô điều kiện. Cũng chẳng có người mẹ nào lại đủ sức gồng gánh một cách chu đáo, trọn vẹn trên vai hàng trăm, hàng nghìn đứa con trong suốt cuộc đời như thế. Vậy hà cớ gì chúng ta lại đi so sánh và ép buộc cả hai vai trò khác biệt ấy phải ở cùng một vị trí? Như thế có quá sức cho người Thầy thuốc cũng như đang làm giảm sự thiêng liêng của người Mẹ hay không? Xin đừng đem câu “Luong Y như Từ Mẫu” để đo ni đóng giày cho ý đức của người Thầy thuốc, vì vốn dĩ chúng tôi không thể làm được điều này. Và tôi sẽ là một Thầy thuốc như thế!

Vâng, tôi sẽ trở thành một Thầy thuốc như thế đấy và tôi nghĩ những điều này hoàn toàn phù hợp với hình tượng người Thầy thuốc trong thế kỉ XXI- thời đại đòi hỏi chúng ta phải vừa có tâm vừa có tầm. Còn bạn thì sao? Hãy trở thành một Thầy thuốc đúng nghĩa theo cách riêng của mỗi người và vì ai cũng có quyền lựa chọn.